

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการละครและเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 โดยใช้กิจกรรมการละคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มภาษา-สังคม เน้นภาษาอังกฤษ โรงเรียนทุ่งเสลี่ยมชนูปถัมภ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 ๓0213 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 26 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการละคร เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีเนื้อหาครอบคลุมตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 ๓0213

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันแต่มีการสลับข้อคำถามและตัวเลือก จำนวน 2 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ภาคทฤษฎี) เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาสอบ 20 นาที ซึ่งมีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบถูก ได้ 1 คะแนน

ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือก ได้ 0 คะแนน

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ภาคปฏิบัติ) เป็นแบบทดสอบภาคปฏิบัติที่สร้างจากสถานการณ์สมมติขึ้นโดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3 คน แล้วให้ตัวแทนกลุ่มจับฉลาก 1 หัวข้อสถานการณ์จาก 10 หัวข้อสถานการณ์ เพื่อแสดงบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ที่จับฉลากได้ นักเรียนมีเวลาเตรียมตัว 5 นาที และใช้เวลาแสดง 3-5 นาที ในการจับฉลากให้นำหัวข้อสถานการณ์ที่ถูกจับออกมาใส่กลับเข้าไปใหม่เพื่อให้โอกาสกับตัวเลือกทุกตัวและการสอบภาคปฏิบัติให้นักเรียนแยกสอบกับ

ผู้สอนโดยลำพังทีละกลุ่ม ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 โดยใช้กิจกรรมการละคร

เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างและจัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้เริ่มทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีลำดับขั้นการทดลองดังนี้

ก่อนการทดลองผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 2 ฉบับ ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและตรวจสอบความถูกต้องของภาษา แล้วปรับปรุงแบบทดสอบ จากนั้นนำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทุ่งเสลี่ยมชนูปถัมภ์ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนน แล้วนำมาหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก เลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.2 ถึง 0.8 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป ฉบับที่ 1 จำนวน 40 ข้อและฉบับที่ 2 จำนวน 10 ข้อ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 2 ฉบับ ทำการทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียน (Pretest) จากนั้นทำการทดลองสอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่เตรียมไว้ โดยใช้เวลาในการทดลองรวม 7 สัปดาห์ ในชั่วโมงเรียนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 21 ชั่วโมงและนอกเวลาเรียน 5 ชั่วโมง รวมเป็น 26 ชั่วโมง

เมื่อสอนจบตามแผนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 2 ฉบับ (Posttest) และตอบแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 โดยใช้กิจกรรมการละครหลังจากจบการทดลองทันที

ผู้วิจัยได้นำผลการทดสอบและผลการตอบแบบสอบถามของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร ค่าเฉลี่ยของคะแนน ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อศึกษาค่าระดับความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 โดยใช้กิจกรรมการละคร

สรุปผล

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร พบว่า ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 32.46 หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 57.00 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 โดยใช้กิจกรรมการละคร โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

1. การที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการละครเป็นวิธีสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูด นักเรียนมีความกล้าในการแสดงออก อีกทั้งยังได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการเน้นให้นักเรียนนำภาษาไปใช้ได้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกให้นักเรียนกล้าพูดและโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษจนเกิดทักษะและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา นักเรียนได้มีโอกาสทำงานเป็นกลุ่ม มีโอกาสเตรียมบทพูด และนักเรียนได้มีโอกาสได้ทำภาระงานที่ได้แสดงออกทางภาษา สอดคล้องกับมาลีย์และดัฟ (Maley and Duff, 2001) กล่าวไว้ว่า การละครจะกระตุ้นให้นักเรียนมีความต้องการที่จะเรียนภาษาอื่น กิจกรรมที่ทำให้นักเรียนต้องการที่จะสื่อสารกับผู้อื่นในสถานการณ์ที่นักเรียนต้องใช้ภาษาในการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติและความหมายถูกต้องในบริบท ทำให้นักเรียนเคารพตัวเองและรู้จักตนเองโดยจากการประเมินความสามารถของตนเอง สิ่งนี้ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดภาษาที่สอง สามารถลดสถานการณ์ที่ตึงเครียด นักเรียนมีความรู้สึกผ่อนคลาย ซึ่งทำให้นักเรียนไม่มีความกังวล และการร่วมแสดงละครแต่ละครั้ง ทำให้นักเรียนให้ความสนใจกับบทบาทตัวเองที่ได้รับ สิ่งนี้ทำให้นักเรียนได้รับรู้ประสบการณ์ด้านอารมณ์ของผู้อื่นและตัวเองเพราะนักเรียนต้องสวมบทบาทให้มีชีวิตชีวาในการถ่ายทอดความรู้สึกและเข้าถึงบทบาทของตัวละครที่แสดงโดยทั้งบุคลิกหรือเอกลักษณ์ของตัวเอง

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับเดวิส (Davies, 1990) ที่ได้กล่าวว่า การละครช่วยเชื่อมโยงระหว่างสถานการณ์ในชั้นเรียนและสถานการณ์ในชีวิตจริง นักเรียนสามารถเข้าใจแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อแท้เพราะนักเรียนได้ฝึกประโยคต่าง ๆ ไปพร้อมกับภาษาท่าทางและได้ฝึกทักษะฟังไปพร้อมๆ กันด้วย โดยที่กิจกรรมการละครทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมการใช้ภาษา สิ่งนี้ทำให้นักเรียนเกิดความคล่องในการพูดภาษาในการมีปฏิสัมพันธ์

และผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ริเดล (Ridel, 1975) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "An Investigation of the Effects of Creative Dramatics on Ninth Grade Students" โดยใช้กิจกรรมการละครสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเกรด 9 เพื่อสำรวจทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ และดูความเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมด้านต่าง ๆ พบว่า การใช้กิจกรรมการละครมีผลต่อการพัฒนาด้านจินตนาการและการสื่อสารได้อย่างดี มีประสิทธิภาพ โดยที่คะแนนก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของมารานอน (Maranon, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "A Descriptive Analysis of Program of Creative Dramatics with a Bilingual / Bicultural Content (Spanish / English) : Implications for English Oral Language Development of Mexican American Children" เพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร การเรียนตามปกติ และกับชั้นเรียนที่จัดขึ้นตามความสนใจ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนได้รับการฝึกปฏิบัติสัมพันธการละครมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะด้านการพูดและการเขียนดีกว่าอีกสองกลุ่มที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของซิงห์ (Singh, 1993) ที่ทำการวิจัยการใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครพบว่า การใช้กิจกรรมการละครในบางโอกาสกับผู้เรียนที่ใช้ภาษามาเลย์เป็นภาษาแม่ นั้น ผู้เรียนมีความสนใจและร่วมกิจกรรมมากขึ้นกว่าการสอนแบบเดิมและรู้สึกสนุกสนานกับกิจกรรม

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของบานชื่น ปัญญาเรือง (2545) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมการละครสร้างสรรค์จากบทละครที่มีโครงสร้างบางส่วนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษานาฏศิลป์ชั้นสูงกลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง จังหวัดอ่างทอง จำนวน 21 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดให้ไว้ในระดับปานกลางและมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้นและยังสอดคล้องกับประเทือง ใจหาญ (2546) ได้ทำการวิจัยศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านยางเดี่ยว อำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่า กลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้กิจกรรมการละคร และสอดคล้องกับงานวิจัยของวิรวง เทพสุริยวงศ์ (2547) ที่ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร จำนวน 12 คน ผลการวิจัย พบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการพูด

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 โดยใช้กิจกรรมการละครอยู่ในระดับมากที่สุด อาจจะเป็นเพราะกิจกรรมการละครทำให้นักเรียนได้ฝึกประโยคต่างๆ ไปพร้อมกับภาษาท่าทางและได้ฝึกทักษะการฟังไปพร้อมๆกัน ทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ เกิดความคล่องในการพูดภาษาในการปฏิสัมพันธ์ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมทุกคน เพราะก่อนการทำกิจกรรมการละครนั้น ต้องมีการเขียนบทละคร กำหนดสถานการณ์ กำหนดตัวละคร เป็นการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ทำให้บรรยากาศที่เครียดหายไป มีการฝึกเป็นผู้นำกลุ่มซึ่งช่วยให้เกิดความรับผิดชอบในการเรียนและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ช่วยให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษ แต่งบทสนทนา ได้แสดงบทบาทสมมติหรือการแก้ปัญหาสถานการณ์จำลองต่างๆ นักเรียนมีส่วนร่วมโดยตรงและต้องใช้จินตนาการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน นอกจากนี้การเรียนการสอนด้วยวิธีการใช้กิจกรรมการละครก่อให้เกิดบรรยากาศที่สนุกสนาน นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันตลอดเวลาภายใต้บรรยากาศที่คล้ายกับชีวิตประจำวันที่นักเรียนได้สัมผัสจริง โดยที่ครูเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์และคอยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร (2545) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษระหว่างวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการละครกับวิธีการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาการบัญชี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม จังหวัดนครปฐม จำนวน 45 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 25คน สอนโดยใช้กิจกรรมการละครและกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้นักศึกษายังมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการละครอยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนควรคำนึงถึงระยะเวลาให้สัมพันธ์กับจำนวนภาระงานและจัดกิจกรรมการละครให้เหมาะสมกับระยะเวลาและความต้องการของผู้เรียนในสถานการณ์ต่างๆ

1.2 ผู้สอนควรเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมประเมินกิจกรรมการละครด้วย เพื่อฝึกความกล้าแสดงออกให้ผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลให้การประเมินมีความเชื่อมั่นและเที่ยงตรงอีกด้วย

1.3 ผู้สอนควรเตรียมสื่อการเรียนรู้อีกให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าเอง เพื่อประโยชน์แก่ผู้เรียนและไม่เสียเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมการละคร

1.4 ผู้สอนควรร่วมมือกับครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ จัดบูรณาการการสอนร่วมกัน โดยใช้กิจกรรมการละครในทุกวิชาภายใต้หัวข้อเดียวกัน เพื่อลดปัญหาและภาระงานในวิชาต่างๆ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในทุกสาขาวิชาได้ดีขึ้น

1.5 ผู้สอนควรเลือกใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายระหว่างที่นักเรียนแสดงกิจกรรมการละคร เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าใจภาษาง่ายขึ้นและฝึกทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

1.6 ผู้สอนต้องจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการละคร เพราะการทำกิจกรรมการละครนั้นต้องมีการเคลื่อนไหวระหว่างการแสดง นอกจากนี้สภาพห้องเรียนควรอยู่บริเวณที่เหมาะสม เพราะอาจเกิดเสียงดังในการแสดงและอาจรบกวนห้องเรียนข้างเคียงที่เรียนวิชาอื่นพร้อมๆ กัน

1.7 ในการจัดกิจกรรมการละครแต่ละครั้ง ผู้เรียนและผู้สอนควรร่วมอภิปรายถึงรายละเอียดของการจัดกิจกรรมเพื่อทราบถึงปัญหา ข้อบกพร่องและข้อแก้ไข เพื่อจะเป็นประโยชน์ในการจัดแสดงกิจกรรมการละครของนักเรียนครั้งต่อไป

1.8 ผู้สอนควรปรับลักษณะกิจกรรมให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะและความรู้ของนักเรียน

1.9 ผู้สอนที่ใช้กิจกรรมการละคร ควรเริ่มต้นสอนกิจกรรมการละครตั้งแต่แรก โดยเริ่มต้นในคาบแรกจนถึงตอนสุดท้ายและควรจัดให้มีการแสดงละครโดยจัดฉากเวทีการแสดงพร้อมระบบเสียงที่ทันสมัย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้วิจัยควรทำวิจัยเรื่องนี้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบผลกับการวิจัยครั้งนี้ และเพื่อเป็นการส่งเสริมวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมการละคร

2.2 กิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาในการปฏิบัติและต้องการความต่อเนื่องในการดำเนินกิจกรรม ฉะนั้นการทำวิจัยครั้งต่อไปควรใช้คาบเรียนคู่ เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนไม่ขาดตอน

2.3 ผู้วิจัยควรใช้ระยะเวลาในการทดลองอย่างน้อย 1 ภาคเรียน